ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 18ης Νοεμβρίου 1999 *

Στην υπόθεση C-431/98 P,

Νικόλαος Προγούλης, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Κ. Αδαμαντόπουλο και Β. Ακριτίδη, δικηγόρους Αθηνών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο E. Arendt και C. Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) της 21ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-237/97, Προγούλης κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-521 και σ. II-1569),

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον J. Currall, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Β. Wägenbaur, δικηγόρο Αμβούργου, με

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Sevón (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, P. Jann και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Νοεμβρίου 1998, ο Ν. Προγούλης άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντίστοιχων διατάξεων των οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 21ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-237/97, Προγούλης κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-521 και σ. II-1569,

στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως προδήλως απαράδεκτη την προσφυγή του που είχε ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 13ης Μαΐου 1997, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του με την οποία είχε ζητήσει την κατάταξή του στον βαθμό Β 1, κλιμάκιο 2, αναδρομικώς από 1ης Μαρτίου 1983 (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Τα πραγματικά περιστατικά

2 Από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προκύπτει ότι ο Ν. Προγούλης πέτυχε στον γενικό διαγωνισμό COM/B/362, που προκήρυξε το 1982 η Επιτροπή για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα ελληνικής ιθαγενείας βοηθών διοικήσεως βαθμού Β 3 και Β 2.

3 Με απόφαση της 9ης Μαρτίου 1983, η οποία παρήγαγε αποτελέσματα από 1ης Μαρτίου 1983, ο αναιρεσείων διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος σε θέση βοηθού διοικήσεως και με κατάταξη στον βαθμό Β 3, κλιμάκιο 2.

4 Την επομένη, ήτοι στις 10 Μαρτίου 1983, ο αναιρεσείων υπέβαλε, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), μια πρώτη αίτηση αναθεωρήσεως της κατατάξεώς του.

5 Με έγγραφο της 13ης Ιουλίου 1983, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) ενέμεινε στην απόφασή της.

6 Στις 10 Οκτωβρίου 1983, ο Ν. Προγούλης υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ, ισχυριζόμενος ότι η ΑΔΑ δεν έλαβε υπόψη τον χρόνο της υποχρεωτικής στρατιωτικής του θητείας.

7 Με απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 1983, η οποία παρήγαγε αποτελέσματα από 1ης Δεκεμβρίου 1983, ο αναιρεσείων μονιμοποιήθηκε.

8 Με απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1984, η οποία παρήγαγε αποτελέσματα από 1ης Μαρτίου 1983, η ΑΔΑ, αποφαινόμενη επί της υποβληθείσας στις 10 Οκτωβρίου 1983 διοικητικής ενστάσεως, ακύρωσε την πράξη διορισμού της 9ης Μαρτίου 1983 και κατέταξε τον Ν. Προγούλη στον βαθμό Β 3, κλιμάκιο 3.

9 Στις 5 Δεκεμβρίου 1991, ο Ν. Προγούλης υπέβαλε δεύτερη αίτηση αναθεωρήσεως της κατατάξεώς του, με την οποία ζήτησε, βάσει του σημείου 1, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως της Επιτροπής της 6ης Ιουνίου 1973, σχετικά με τα εφαρμοστέα κριτήρια για την κατάταξη σε βαθμό και κλιμάκιο κατά την πρόσληψη (στο εξής: απόφαση της 6ης Ιουνίου 1973), την ανακατάταξή του στον βαθμό Β 2 και, σε περίπτωση αρνήσεως της Επιτροπής, την ανακατάταξή του στον βαθμό Β 1, λαμβανομένης υπόψη της, κατ' αυτόν, υπάρξεως προηγουμένου ανακατατάξεως από σταδιοδρομία σε σταδιοδρομία.

10 Με έγγραφο της 6ης Απριλίου 1992, η ΑΔΑ απέρριψε την αίτηση, τονίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι είχε υποβληθεί εκπρόθεσμα.

11 Στις 2 Ιουλίου 1992, ο Ν. Προγούλης υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της εν λόγω αποφάσεως της Επιτροπής.

12 Στις 6 Οκτωβρίου 1992, η ΑΔΑ απέρριψε τη διοικητική ένσταση ως απαράδεκτη, με το αιτιολογικό ότι αποσκοπούσε στο να θέσει υπό αμφισβήτηση την απόφαση κατατάξεως της 20ής Ιανουαρίου 1984 και, συνεπώς, ήταν εκπρόθεσμη.

13 Ο Ν. Προγούλης δεν άσκησε προσφυγή κατά της εν λόγω απορριπτικής αποφάσεως.

14 Στις 6 Μαΐου 1994, ο αναιρεσείων υπέβαλε τρίτη αίτηση ανακατατάξεως, αναφερόμενος ιδίως στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 1993, Τ-103/92 έως Τ-105/92, Baiwir κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-987).

15 Στις 12 Ιουλίου 1994, η ΑΔΑ απέρριψε την ένσταση αυτή.

16 Στις 10 Οκτωβρίου 1994, ο Ν. Προγούλης υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της πράξεως αυτής, ζητώντας την ανακατάταξή του στον βαθμό Β 1, κλιμάκιο 2, αναδρομικώς από 1ης Μαρτίου 1983, καθώς και την εκκαθάριση των χρηματικών συνεπειών του μέτρου αυτού, πλέον τόκων.

17 Στις 20 Μαρτίου 1995, η ΑΔΑ απέρριψε την ένσταση αυτή.

18 Στις 19 Ιουνίου 1995, ο Ν. Προγούλης άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή, πρωτοκολληθείσα υπό τον αριθμό Τ-131/95, κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεώς του της 10ης Οκτωβρίου 1994.

19 Με διάταξη της 15ης Δεκεμβρίου 1995, Τ-131/95, Προγούλης κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-297 και σ. II-907), το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή αυτή ως απαράδεκτη και καταδίκασε τον αναιρεσείοντα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, κατ' εφαρμογήν του παλαιού άρθρου 87, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

20 Στις 24 Ιουνίου 1996, ο Ν. Προγούλης υπέβαλε στην ΑΔΑ τέταρτη αίτηση αναθεωρήσεως της κατατάξεώς του σε βαθμό και ζήτησε από την ΑΔΑ να λάβει υπόψη

τη στρατιωτική του θητεία διαρκείας 27 μηνών και να τον κατατάξει στον βαθμό Β 1, κλιμάκιο 2, αναδρομικώς από 1ης Μαρτίου 1983.

21 Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της Επιτροπής της 8ης Αυγούστου 1996, με το αιτιολογικό ότι υποβλήθηκε μετά τρεις και πλέον μήνες από την απόφαση περί αρχικής κατατάξεως.

22 Στις 6 Νοεμβρίου 1996, ο Ν. Προγούλης υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

23 Η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση αυτή με την επίδικη απόφαση.

24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Αυγούστου 1997, ο Ν. Προγούλης άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής.

25 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο έκρινε την προσφυγή προδήλως απαράδεκτη.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

26 Ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο Ν. Προγούλης ισχυρίστηκε ότι η ΑΔΑ, για να απορρίψει την αίτησή του περί αναθεωρήσεως της κατατάξεως, εφάρμοσε την απόφαση της Επιτροπής της 1ης Σεπτεμβρίου 1983, σχετικά με τα εφαρμοστέα

κριτήρια για την κατάταξη σε βαθμό και κλιμάκιο κατά την πρόσληψη (στο εξής: απόφαση της 1ης Σεπτεμβρίου 1983). Ο Ν. Προγούλης θεώρησε επομένως ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Οκτωβρίου 1995, Τ-17/95, Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-227 και σ. II-683), συνιστούσε νέο πραγματικό περιστατικό, βάσει του οποίου μπορούσε να αμφισβητήσει εκ νέου τις προϋποθέσεις της αρχικής κατατάξεώς του.

27 Στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο παρατήρησε ότι η επίδικη απόφαση απλώς επιβεβαίωσε την απόφαση περί αρχικής κατατάξεως της 2ας Μαρτίου 1984, που ελήφθη κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1973.

28 Το Πρωτοδικείο, αφού εξέτασε στις σκέψεις 38 έως 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αν η προπαρατεθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής συνιστούσε νέο και ουσιώδες πραγματικό περιστατικό που να δικαιολογεί την εκ νέου έναρξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, κατέληξε σε αρνητικό συμπέρασμα, αιτιολογώντας την εκτίμηση αυτή με παραπομπή στις σκέψεις 39 έως 45 της διατάξεώς του της 11ης Ιουλίου 1997, Τ-16/97, Chauvin κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1997, σ. I-A-237 και σ. II-681).

29 Στη σκέψη 42 της προπαρατεθείσας διατάξεως Chauvin κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο τόνισε ότι με την προπαρατεθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής δεν ακύρωσε την απόφαση της 1ης Σεπτεμβρίου 1983, μολονότι έκρινε ότι ορισμένες από τις διατάξεις της δεν μπορούσαν να έχουν εφαρμογή στην υπόθεση της οποίας είχε επιληφθεί. Τόνισε επίσης στη σκέψη 44 της προπαρατεθείσας διατάξεως Chauvin κατά Επιτροπής ότι, δεδομένου ότι η ατομική απόφαση που ακύρωσε το Πρωτοδικείο με την προπαρατεθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής δεν αφορούσε ευθέως τον P. Chauvin, η τελευταία αυτή απόφαση του Πρωτοδικείου δεν μπορούσε να θεωρηθεί ουσιώδες πραγματικό περιστατικό ικανό να προκαλέσει την υπέρ αυτού επανέναρξη της προθεσμίας υποβολής διοικητικής ενστάσεως.

Η αίτηση αναιρέσεως

30 Ο Ν. Προγούλης προβάλλει δύο λόγους προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως κατά της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, από τους οποίους ο πρώτος αφορά

πρόδηλη πλάνη περί το δίκαιο, στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 39 έως 41 της εν λόγω διατάξεως, ο δε δεύτερος αφορά την ανεπάρκεια της αιτιολογίας που περιέχεται στις ίδιες σκέψεις. Ο αναιρεσείων ζητεί εξάλλου από το Δικαστήριο να αποφανθεί το ίδιο επί της διαφοράς και να ακυρώσει την επίδικη απόφαση.

31 Με τον πρώτο λόγο, ο N. Προγούλης προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι πλανήθηκε περί το δίκαιο εξομοιώνοντας την κατάστασή του με εκείνη του P. Chauvin και θεωρώντας, όσον αφορά το σκεπτικό που περιέχεται στις σκέψεις 39 έως 45 της προπαρατεθείσας διατάξεως Chauvin κατά Επιτροπής, ότι η προπαρατεθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής δεν συνιστούσε νέο πραγματικό περιστατικό που να δικαιολογεί την εκ νέου έναρξη των προθεσμιών που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ.

32 Ο N. Προγούλης ισχυρίζεται ότι η περίπτωσή του είναι διαφορετική από εκείνη του P. Chauvin, καθόσον επικαλείται ως νέο και ουσιώδες πραγματικό περιστατικό όχι την εκ μέρους του Πρωτοδικείου διαπίστωση ότι ορισμένες διατάξεις της αποφάσεως της 1ης Σεπτεμβρίου 1983 ήσαν αντίθετες προς το ΚΥΚ, αλλά το πληροφοριακό στοιχείο που αποκάλυψε η προπαρατεθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής, ότι δηλαδή η Επιτροπή εφάρμοσε, από 1ης Σεπτεμβρίου 1983, μια περιοριστική πολιτική στον τομέα της ανακατατάξεως, ακόμη και για τους υπαλλήλους που προσελήφθησαν πριν από την ημερομηνία αυτή. Η κατάταξη όμως σε βαθμό και κλιμάκιο του αναιρεσείοντος έπρεπε να διέπεται από την απόφαση της 6ης Ιουνίου 1973 η οποία προέβλεπε, στο παράρτημά της ΙΙ, σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, ότι η ανακατάταξη σε υψηλότερο βαθμό ήταν αυτόματη εφόσον ο υπάλληλος είχε υπηρετήσει στρατιωτική θητεία μεγαλύτερη των 24 μηνών, πράγμα το οποίο συνέβαινε στην περίπτωση του αναιρεσείοντος. Επιπλέον, αντίθετα προς τον P. Chauvin, ο αναιρεσείων αμφισβήτησε την κατάταξή του αμέσως μετά την απόφαση περί κατατάξεως.

33 Με τον δεύτερο λόγο, ο N. Προγούλης προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν αιτιολόγησε επαρκώς γιατί η προπαρατεθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής δεν συνιστούσε νέο περιστατικό στην ειδική περίπτωσή του.

34 Η Επιτροπή φρονεί ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμη. Κατ' αυτήν, η προπαρατεθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής δεν ασκεί επιρροή στην περίπτωση του αναιρεσείοντος, καθόσον αφορά την κατάσταση υπαλλήλου διορισθέντος κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως της 1ης Σεπτεμβρίου 1983, ενώ ο αναιρεσείων διορίστηκε κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1973, πράγμα το οποίο ελήφθη υπόψη από το Πρωτοδικείο στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

35 Σύμφωνα με το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

36 Κατά πάγια νομολογία, μόνον η ύπαρξη νέων ουσιωδών πραγματικών περιστατικών μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή αιτήσεως περί επανεξετάσεως μιας αποφάσεως μετά την πάροδο των προθεσμιών που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ.

37 Από απλή ανάγνωση των λόγων που προβάλλει ο αναιρεσείων προκύπτει ότι οι λόγοι αυτοί είναι προδήλως και διττώς αβάσιμοι.

38 Πρώτον, ακόμη και αν το πληροφορικό στοιχείο που προκύπτει από την προπαρατεθείσα απόφαση Αλεξοπούλου κατά Επιτροπής, το οποίο ο αναιρεσείων επικαλείται για να ζητήσει την αναθεώρηση της κατατάξεώς του, είναι η από 1ης Σεπτεμβρίου 1983 ύπαρξη περιοριστικής πρακτικής στον τομέα της ανακατατάξεως, η οποία εφαρμόστηκε ακόμη και στους υπαλλήλους που διορίστηκαν πριν από την ημερομηνία αυτή και είχε ως αποτέλεσμα ότι, αντίθετα προς άλλους υπαλλήλους που υπηρέτησαν στρατιωτική θητεία πλέον των 24 μηνών, ο αναιρεσείων δεν κατατάχθηκε αυτόματα σε υψηλότερο βαθμό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν πρόκειται για νέο πραγματικό περιστατικό.

39 Συγκεκριμένα, αυτή η πρακτική την οποία προβάλλει ο αναιρεσείων δεν ήταν παρά η εφαρμογή των διατάξεων της αποφάσεως της 1ης Σεπτεμβρίου 1983. Η ύπαρξη όμως της αποφάσεως αυτής ήταν όντως γνωστή, καθόσον γνωστοποιήθηκε στο προσωπικό με δημοσίευση της 21ης Οκτωβρίου 1983.

40 Δεύτερον, η επιχειρηματολογία του Ν. Προγούλη στηρίζεται στην παραδοχή ότι, αν είχε εφαρμοστεί στην περίπτωσή του η απόφαση της 6ης Ιουνίου 1973, θα είχε καταταγεί σε υψηλότερο βαθμό της σταδιοδρομίας, λόγω του ότι είχε υπηρετήσει υποχρεωτική στρατιωτική θητεία πλέον των 24 μηνών.

41 Το σημείο 1, στοιχείο β', του παρτήματος ΙΙ της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1973 ορίζει τα εξής:

«Ως νόμιμη υποχρέωση, η διάρκεια της στρατιωτικής θητείας δεν λαμβάνεται υπόψη κατ' αρχήν παρά μόνο για ενδεχόμενη χορήγηση επιπλέον κλιμακίου.

Εξαίρεση από την αρχή αυτή μπορεί ωστόσο να υπάρξει και να οδηγήσει σε κατάταξη σε υψηλότερο βαθμό της σταδιοδρομίας, στην περίπτωση κατά την οποία η διάρκεια της θητείας αυτής είναι ίση ή μεγαλύτερη από 24 μήνες.»

42 Από έστω και επιφανειακή ανάγνωση της διατάξεως αυτής δεν μπορεί να συναχθεί αυτό που συνάγει ο αναιρεσείων, δηλαδή ότι κάθε πρόσωπο που υπηρέτησε στρατιωτική θητεία διαρκείας ίσης ή μεγαλύτερης από 24 μήνες έπρεπε αυτομάτως να καταταγεί σε υψηλότερο βαθμό της σταδιοδρομίας.

43 Το σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1973 αναφέρει συγκεκριμένα ότι μόνον εξαιρετικώς μια τέτοια κατάταξη μπορεί να αποφασιστεί από την ΑΔΑ, η οποία διαθέτει συνεπώς εξουσία εκτιμήσεως επί του σημείου αυτού.

44 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως που άσκησε ο Ν. Προγούλης είναι προδήλως νομικώς αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

45 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία βάσει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 70 του εν λόγω κανονισμού, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν λόγω προσφυγών των υπαλλήλων. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή στην αναίρεση που ασκεί ένας μόνιμος ή μη μόνιμος υπάλληλος οργάνου κατά του οργάνου αυτού. Δεδομένου ότι, αφενός, η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του αναιρεσείοντος στα δικαστικά έξοδα και, αφετέρου, αυτό ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Καταδικάζει τον Νικόλαο Προγούλη στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 18 Νοεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

L. Sevón